

בְּרִית הַבַּת

ח. א אחר הדברים האלה היה הקול אלי ואל אשתי ויאמר: ב שובו אל ביתכם כי כעת ירח ימים ואתם חבקים בת: ג ונקום ונלדך ונאכל בשמחה על דבר הקול ההוא: ד אחרי אוכלי ואעל על יצועי ואתכם: ה עוד אני צופה בליגת האלופות, ותפל עלי תרדמה ואנחר (היה משעמם): ו והנה בחלומי, או בערוני, לא אזכר, ואמר לאהובתי ומה שם נקרא לה: ז והיא עיפה מצב-רוחה כל עמה: ח כבא השמש שאלתיה אנה תלכי ותאמר לרחץ שני: ט ואמר הזכרת את שאלתי ששאלתי ממך אמש: י ותען זוכרת אנכי ומה תציעני ואמר לא כי שלך היא: יא והנה יצא הקול מתוך הפלסמה הולך וסובב: יב כה תאמר לבן יוסף ותגיד לבת שולמית זה שמה לעולם וזה זכרה לדור ודור: יג ואשתומם ואתחרפו, וכי להטריפני אתה אומר: יד ושם זה מהו ומה אותיות אצרך לו: טו והנה אחר מילי קול דממה דקה: טז ותרגז אשתי ותאמר אין לי חפץ בבנות-קול ובחזיונות אכחש: יז עוד היא מדברת והיא באה ומדברת לוחשת עם נואל עמנו וקראנו את שמה עמנואל: טח. א ואפנה לעצמי ואתה בת היא ומה נעשה לה: ב שמה נזמן לקרובינו ונרים בוסינו ברננה: ג ויחר עצמי בי ויאמר הלא בני דור שקולים אנו ברית נעשה לה: ד ואסטר לעצמי ואוכיחנו על פיו: ה הלא כתועבת מצרים ובני בוש לא אלך כי לא חלק יעקב המה: ו עשה בדבריה אמנם אנכי לא על מלת נשים יעצתי אמר עצמי: ז שא אמריך כי לא ידעתי על מה תדבר: ח וישא קולו ויאמר הלא ידעת ישראל השקולים נוטלים בתם בידם ביום השבת אחר לידתה וקוראים בספר התורה ומודיעים שמה ברבים ומברכים בשם יי על פי גמלם כרב חסדיו ושהגיעם בהיום הזה: ט ואצרוף דבריו בצרוף הכסף ויצאו פליאה: י ו למה אענה אהובתי אטריחן ממשות חולין: יא עברי שקול אנכי אך הט אונד לקולי: יב ואכחב ואקליד משלי ואכתב: יג מה טובו אוהליך רבקה משכנותיך בת בתואל: יד שאני זכר נוצרת איש טויתי בשליית אמי: טו ומה אמר לך ומה אספר: טז עקד עקדוני בצאתי מרחם הפני הלהב בלא עת: יז שנת דמי כמים ויש מוצץ: יח כי לפני יונקי שדיים תבוא אנחתי נתכו כמים שאגתי: יט מה חטאי כי גמלוני רע ומה שגיתי הבינו לי: כ כי שם יי נקרא הוא צנה ונעש: כא תורה הורה לנו משה ואין מנוס מלקימנה: כב ומה לך כי תליני אהבה בתענוגים: כג נומי נומי ילדתי נומי נומי נים: